

Viatges i flors

Mercè Rodoreda

Viatges i Flors

Viatge al poble de les nenes perdudes

No era un poble, era un bosc. Les nenes havien sortit de casa seva per anar a collir la vidalba, algunes la rosella, algunes l'escardot morat, d'altres la rosa de bardissa... i no havien sabut sortir del bosc que havien hagut de travessar i el bosc se les havia quedades. Totes anaven vestides igual: faldilla vermella, cosset de floretes blaves i grogues amb el fons de la roba blau marí. Totes eren rosses, totes duien tirabuixons, totes tenien els ulls blaus, totes duien a la mà un pom de la flor que havien anat a collir. Així que es despertaven començaven a ballar i a voltar i voltar la soca d'un arbre, cadascuna el seu, tot cantant la cançó de la matinada. «De què viviu?» «De castanyes, de les que encara tenen la closca verda, llisa, amb una punxa de tant en tant.» Una que duia un pom de llessamí em va explicar la seva vida: «A casa meva vivia bé; tenia tantes nenes i tants ninus com volia, menjava sempre cervellets de colomí i plats de crema cremada, bevia sempre que tenia set orxata d'ametlla tendra, dormia fins que se m'acabava la son i tenia temps de sobres de somiar que era peix, que era ocell, que era serp, que era hiena... però una nit vaig somiar que les flors de llessamí em cridaven; volien que les collís jo i només jo. S'obrien de mica en mica i del foradet que tenen al mig sortia una veueta que era la meva i deia baixet mentre jo dormia: «Volem que la nena que ho té tot vingui a collir-nos abans que l'abella faci mel de nosaltres.» Vaig llevar-me, encara era plena nit, encara anava amb la son encastada als ulls, tota jo un deliri, i caminant caminant, vaig trobar el llessamí, vaig fer un pom amb totes les seves estrelles i ara sóc una nena perduda perquè no vaig saber trobar mai més el camí de casa meva, de la meva casa amb un jardí florit de violers i de vitadímia.» Li vaig dir que si volia jo la podria acompanyar, que les podria acompanyar totes d'una a una. De seguida va fer la cara trista i el blau dels ulls se li va entelar; va acabar per confessar-me que s'estimava més ser nena perduda i viure en el bosc on a la nit les branques dels castanyers baixaven fins on era i tot abraçant-la l'acotxaven i li deien que l'estimarien fins a l'hora de la mort; que si no sortia del bosc sempre seria nena amb faldilles vermelles, amb tirabuixons com encenalls, amb el blau dels ulls ple de tendreses d'aigua i amb gotes de rosada entre el rosa dels llavis... I va afegir amb uns ulls carregats d'innocència i sense parpellejar: «Així es perd una nena, al poble li posen el nom de la nena perduda, i aquella nena es converteix en la patrona del seu poble. Compren una nina gran, la vesteixen de santa, li posen una corona de llautó, la fiquen en una vitrina i la van a visitar i a dur-li flors de tant en tant. Jo, em dic Gertrudis.»